

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Dôvera, zdravotná poisťovňa, a.s.**, Bratislava, Einsteinova 25, IČO : 35 924, proti povinnému **Mikuláš Práznovský, s.r.o.**, Nové Zámky, Dvorská cesta 8, IČO : 36 539 139, zastúpenému konateľom JUDr. Mikulášom Práznovským, Nové Zámky, Bočná 26, **o vymoženie 8 359,35 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 14 Er 397/2004, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2011 sp.zn. 5 CoE 14/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného **o d m i e t a** .

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky uznesením zo 6. marca 2008 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. V danom prípade súd zistil, že exekučný titul, platobný výmer CHZP Apollo č. X. zo dňa 5. decembra 2003, na podklade ktorého sa exekúcia vykonáva, nadobudol právoplatnosť dňa 7. januára 2004 a vykonateľnosť dňa 7. januára 2004. Exekučné konanie začalo dňa 18. júna 2004, kedy bol návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie doručený súdnemu exekútorovi. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka dňom začatia exekučného konania došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby týkajúcej sa práva vymáhať pohľadávku. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že oprávnená svoju pohľadávku voči povinnému uplatnila včas, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty, preto námietku premlčania vznesenú povinným považoval za nedôvodnú, čo malo za následok, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

Krajský súd v Nitre na odvolanie povinného uznesením z 28. februára 2011 sp.zn. 5 CoE 14/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Oprávnenej nepriznal náhradu trov

odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci nie je daný ani jeden z dôvodov, na základe ktorého by bolo možné exekúciu voči povinnému podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku zastaviť. Povinným uvádzané skutočnosti v podaní označenom ako „dovolanie sa premlčania“ a v odvolaní proti napadnutému uzneseniu nie sú bez ďalšieho dôvodom na zastavenie exekúcie voči povinnému. Uviedol, že jedným z exekučných titulov, na základe ktorého je možné exekúciu vykonať, je podľa § 41 ods. 2 písm. g) Exekučného poriadku aj platobný výmer. Ak zákon stanoví, že rozhodnutie možno vykonať len do určitej doby, potom do uplynutia tejto doby musí byť exekúcia nariadená a vykonaná a ak dôjde k zmeškaniu zákonom stanovenej doby, nemôže už také rozhodnutie byť podkladom pre exekúciu. Podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku možno rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 tohto zákona vykonateľné alebo zmier schválený správnym orgánom alebo výkaz nedoplatkov ním zastavený, vykonať najneskôr do troch rokov po uplynutí doby stanovenej na splnenie uloženej povinnosti. Toto ustanovenie platí i pre exekúciu takýchto rozhodnutí. Rozhodnutia vydané v správnom konaní možno exekúciou vykonať len v dobe uvedenej v ustanovení § 71 ods. 3 Správneho poriadku; táto lehota je prekluzívna, preto v jej priebehu musí byť exekučné konanie nielen začaté, ale i skončené. Ustanovenie § 71 ods. 3 Správneho poriadku sa však nevzťahuje na všetky rozhodnutia, ktoré boli vydané orgánmi štátnej správy, takže sa nevzťahuje ani na výkon rozhodnutia vo veci vymáhania poistného a ostatných sankcií, upravených zákonom o zdravotnom poistení, lebo tento záver vyplýva z ustanovenia § 58 ods. 1 tohto zákona, ktoré upravuje nútené vymáhanie týchto dávok. Podľa ustanovenia § 58 ods. 1 zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovanie zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, (ďalej len zákon o zdravotnom poistení), len ak tento zákon neustanovuje inak, na rozhodovanie vo veciach zdravotného poistenia sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Podľa § 21 ods. 3 zákona o zdravotnom poistení právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. Z toho ustanovenia vyplýva, že tieto nároky sa neprekludujú, ale premlčujú. K ich premlčaniu možno v exekúcii prihliadnuť len vtedy, ak to dlžník namietne a len v rozsahu uplatnenej námietky. Keďže exekučným titulom je platobný výmer zdravotnej poisťovne, teda ide o vec zdravotného poistenia, nevzťahuje sa naň správny poriadok, ale zákon o zdravotnom poistení, podľa ktorého sa právo vymáhať poistné premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. Exekučný titul v danej veci

nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 7. januára 2004 a dňa 18. júna 2004 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a v exekúcii sa riadne pokračuje, čím došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby týkajúcej sa práva vymáhať poistné.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný, ktorý ho žiadal zrušiť. Prípustnosť dovolania založil na ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. , keď mal za to, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred ním konať. Uviedol, že z hľadiska práva vymáhať poistné nie je rozhodujúce, či sa napáda z dôvodu preklúzie alebo premlčania, ale to, čo je obsahom premlčania. Obsahom premlčania je v tomto prípade právo vymáhať poistné (§ 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení) a nie právo na nariadenie výkonu rozhodnutia. Opätovne mal za to, že sa dňa 22. júla 2007 dovolal práva vymáhať poistné, čím v predmetnej exekúcii sa premlčalo právo vykonávať akékoľvek procesné úkony smerujúce k vymoženiu nároku, a to aj napriek tomu, že návrh na jej vykonanie bol podaný v rámci trojročnej lehoty. Zákonnodarca v správnom konaní rozlišuje medzi „vykonaním rozhodnutia“ a „nariadením výkonu rozhodnutia“, o čom svedčí znenie § 71 ods. 3 správneho poriadku a v znení zák.č. 215/2002 Z.z. Podľa analógie tento rozdiel platí aj v prípade výkladu § 21 ods. 3 zák.č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, čo odvolací súd v napadnutom uznesení opomenul a tiež nijako neodôvodnil, prečo podľa jeho názoru došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby týkajúcej sa práva vymáhať poistné, čím je uznesenie i nepreskúmateľné.

Oprávnená sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie

stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol povinný dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie povinného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania povinného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne

vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Povinný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na povinným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré

mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a povinnému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces dovoľateľ vyvodzuje z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a nevysporiadal sa s jeho podstatným argumentom ohľadom premlčania práva vymáhať poistné.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka povinného nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (obdobne uznesenia - § 167 ods. 2 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci

vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku (uznesenia) bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Jednoznačne, v súlade s obsahom stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. októbra 2001, sp.zn. Cpj 19/01 uviedol, že exekučným titulom je platobný výmer zdravotnej poisťovne, teda ide o vec zdravotného poistenia, nevzťahuje sa naň správny poriadok, ale zákon o zdravotnom poistení, podľa ktorého sa právo vymáhať poistné premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. Exekučný titul v danej veci nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 7. januára 2004 a dňa 18. júna 2004 bol

podaný návrh na vykonanie exekúcie a v exekúcii sa riadne pokračuje, čím došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby týkajúcej sa práva vymáhať poistné. Lehota uvedená v § 71 ods. 3 správneho poriadku pre exekúciu rozhodnutí, ktorými bolo predpísané poistné, podľa druhej časti zákona o zdravotnom poistení, totiž neplatí. Na tomto závere nič nemení ani to, že rozhodnutie o predpísanom poistnom sa vydáva v správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv povinného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na obsah procesne neprípustného mimoriadneho opravného prostriedku povinného udáva, že pokiaľ dovolateľ uplatnil aj podľa obsahu dovolacích dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie) treba uviesť, že jeho úspešné uplatnenie je podmienené záverom odvolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k tomuto záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak by dovolací súd posudzoval opodstatnenosť uplatnenia jednotlivých dovolacích dôvodov napriek tomu, že boli uplatnené v procesne neprípustnom dovolaní, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka na opačnej procesnej strane (porovnaj II. ÚS 172/03).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 218

ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. februára 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová